

Warszawa, dnia 9 października 2009 r.

Sz.P.

Grzegorz Schetyna

Minister Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji
ul. Stefana Batorego 5
02-591 Warszawa

Szanowny Panie Ministrze,

W związku projektowanymi założeniami do ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej opublikowanymi na stronie Biuletynu Informacji Publicznej MSWiA w dniu 24 września 2009 r. Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich przesyła swoje uwagi.

Z poważaniem

Warszawa, dnia października 2009

Stanowisko Stowarzyszenia Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich w sprawie „założeń do projektu ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej” z dnia 3 września 2009 r. udostępnionych w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w dnia 24 września 2009 r.

Stanowisko zawiera:

- I. Stanowisko SLLGO w związku z przeprowadzonymi dotychczas działaniami i pracami nad wdrożeniem Dyrektywy 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. i nowelizacją ustawy o dostępie do informacji publicznej z 6 września 2009 r.;
- II. Stanowisko SLLGO w związku planowanym równoległym funkcjonowaniem ustawy o dostępie do informacji i ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej;
- III. Stanowisko SLLGO wobec konkretnych przedstawionych w założeniach projektu ustawy propozycji rozwiązań.

Ad I.) Stanowisko SLLGO w związku z przeprowadzonymi dotychczas działaniami i pracami nad wdrożeniem Dyrektywy 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. i nowelizacją ustawy o dostępie do informacji publicznej z 6 września 2009 r.

W pierwszej kolejności przypominamy, iż zgodnie z wcześniejszymi informacjami związanymi z obowiązkiem implementacji Dyrektywy 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego wskazano, iż prace te obejmą nowelizację ustawy o dostępie do informacji publicznej (załącznik nr 1).

Ponadto z udostępnionych przez MSWiA informacji wynika, iż wyżej wskazany harmonogram uległ przesunięciu. Jednak i nowy harmonogram uległ już przedawnieniu (załącznik nr 2), co powoduje, iż ostatecznie nie wiemy czy trwają prace nad nowelizacją ustawy o dostępie do informacji publicznej, a jeżeli trwają to w jakiej formie?

W dniu 5 marca 2009 r. udostępnione zostały jedynie założenia do nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej w zakresie wyłączenie podmiotu odpowiedzialnego za nadzór nad prawidłowym funkcjonowaniem Biuletynu Informacji Publicznej. W związku z ogłoszeniem prac nad proponowaną nowelizacją wnioskiem z dnia 19 marca 2009 r. zgłosiliśmy zainteresowanie pracami nad ustawą. Do dziś nie otrzymaliśmy żadnych oficjalnych informacji na temat tej nowelizacji poza zaproszeniami na spotkania dotyczące prac nad ogólnymi pomysłami nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W zakresie nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej i implementowaniu Dyrektywy 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego zdziwienie budzi pojawienie się 24 września 2009 r. założeń do projektu „ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej.”

Rozwiązania te miały pierwotnie zostać zaimplementowane w noweli ustawy o dostępie do informacji publicznej. W udostępnionych założeniach, wskazany został zakres nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej, który to dotyczy dostosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej do Dyrektywy 2003/98/WE. Następnie jedynie w odpowiedzi na wniosek (załącznik nr 2) pojawiła się informacja, iż Dyrektywa wdrożona zostanie w postaci odrębnego aktu prawnego. Jednakże również z udostępnionych informacji wynika, iż dokumenty związane z prowadzonymi pracami miały być dostępne w BIP MSWiA od końca maja, czego do dziś nie uczyniono.

Zgodnie z założeniami w punkcie 3 *Objaśnienie podstawowych pojęć użytych w ustawie* w ustawie o dostępie do informacji publicznej zamierza się znowelizować następujące zagadnienia:

- definicja „informacji publicznej” (art. 1 ust.1), w ten sposób, aby implementowała definicję „dokumentu”, o której mowa w art. 2 pkt 3 dyrektywy 2003/98/WE, a jednocześnie czyniła zadość treści art. 61 ust.1 Konstytucji,
- definicja „dokumentu urzędowego (art. 6 ust.2 oraz art. 3 ust.1 pkt 1), w ten sposób, aby wynikało z niej jednoznacznie, że taki dokument jest tylko jednym z rodzajów informacji publicznej,
- wykaz podmiotów (art. 4) objętych zakresem stosowania ustawy („podmioty zobowiązane”), w ten sposób, aby implementował definicję „podmiotu prawa publicznego”, o której mowa w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2003/98/WE.

Ponadto w punkcie 8 *Przepisy dostosowujące* pojawia się dodatkowo zamierzenie nowelizacji art. 22 ustawy o dostępie do informacji publicznej w zakresie ujednoczenia kontroli sądowej udostępniania informacji publicznej.

W wyniku:

a) braku przepływu informacji między organami zamierzającymi znowelizować ustawę o dostępie do informacji publicznej w postaci. :

- projektu nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej przygotowanego przez przez Komisję Nadzwyczajną "Przyjazne Państwo" do spraw związanych z ograniczaniem biurokracji,
- projektu nowelizacji w zakresie przekazania nadzoru nad Biuletynami Informacji Publicznej do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych,
- implementacji Dyrektywy 2003/98/WE i jednoczesnej nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej,

- postulowanych zmian w ustawie o dostępie do informacji publicznej, które pojawiły się podczas oficjalnych spotkań w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji m.in. 3 września 2009 r. „Konsultacje społeczne Nowe Spojrzenie na BIP”

b) niejasnego trybu konsultacji;

c) braku komunikacji z partnerami zainteresowanymi proponowanymi zmianami;

d) nie przedstawienia spójnego planu pracy i harmonogramu prac nad implementacją Dyrektywy 2003/98/WE i/lub jednoczesnej nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej,

wprowadzono niejasne zasady, które partnerom społecznym, mimo zgłoszenia przez nich chęci, bardzo utrudniają wzięcie udziału w procesie wdrażania Dyrektywy 2003/98/WE i/lub nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznych.

W związku z tym prosimy o wyjaśnienie na ile obecnie rozważane założenia, a w przyszłości projekt ustawy rzeczywiście wpływa na losy nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej, jaki przewidywany jest dalszy tryb i terminy pracy oraz w jakim terminie zostanie ona przedstawiona do konsultacji. W szczególności w kontekście zakresu spotkania „Konsultacje społeczne nowe spojrzenie na BIP”, które odbyło się 3 września 2009 r. Czy to jest może próba jeszcze innej nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej (agenda spotkania – załącznik nr 3)?

Zaistniała sytuacja, gdy partnerzy społeczni i wszelkie osoby zainteresowane skazane zostały na wyrывkowe informowanie i idący za tym chaos, powoduje iż **jest to działanie na szkodę społeczeństwa obywatelskiego i interesu publicznego.**

Ad II.) Stanowisko SLLGO w związku planowanym równoległym funkcjonowaniem ustawy o dostępie do informacji i ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej

Wskazujemy, iż proponowana nowelizacja ustawy o dostępie do informacji publicznej wskazana w założeniach do projektu do ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej winna uwzględnić następujące zagadnienia:

- zakres prawa do informacji wskazany został w art. 61 Konstytucji, tym samym proponowana definicja informacji publicznej nie może w żadnym przypadku naruszać tego prawa. Przepis art. 3 lit a i b Dyrektywy 2003/98/WE (3. „dokument” oznacza: a) *jakakolwiek treść niezależnie od zastosowanego nośnika (zapisana na papierze lub zapisana w formie elektronicznej*” powtarza zapis art. 61 Konstytucji („*uzyskiwanie informacji o działalności*” – art. 61 ust. 1 w zw. z art. 61 ust. 1 „*prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów*”).

Tym samym jeżeli zagwarantowane w Konstytucji prawo zapewnia dostęp do identycznych informacji, w tym dokumentów niezależnie do formy wytworzenia, zastosowanego nośnika, czy też innych warunków to próba zdefiniowania/powtórzenia tego zapisu musi być robiona bardzo ostrożnie, w szczególności mając na uwadze zasady poprawnej legislacji. Pytaniem pojawiającym się w tym zakresie jest czy potrzebna jest zmiana definicji informacji publicznej, czy też ogólne podporządkowanie tego rozumienia art. 61 Konstytucji,

- „dokument urzędowy” – wskazujemy, iż na gruncie obowiązywania art. 61 Konstytucji oraz wzajemnego obowiązywania ustawy o dostępie do informacji publicznej jest oczywistym, iż dokument urzędowy jest jedną z form informacji publicznych. Żaden z przepisów nie wskazuje, iż tylko dokument urzędowy jest informacją publiczną. W art. 61 ust. 2 Konstytucji wprost wskazany jest „dokument” bez określenia urzędowy – jak wskazano wyżej dotyczy to każdego przejawu działalności – w tym dokumentów,

- „podmioty zobowiązane” – poza określeniem, iż zamiarem jest nowelizacja katalogu podmiotów z art. 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej poprzez dostosowanie go do pojęcia „podmiotu prawa publicznego” nie jest jasny zakres proponowanej nowelizacji. Czy też dotyczy ona wprowadzenia nowej kategorii w art. 4 ust. 1, czy też dodania ustępu w przepisie, czy też całkowitej zmiany całego art. 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Należy się zastanowić również, czy katalog podmiotów określonych w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej nie zawiera również podmiotu określonego w Dyrektywie 2003/98/WE jako podmiot prawa publicznego”,

- ujednoczenie kontroli sądowej – należy wskazać, iż art. 22 ustawy o dostępie do informacji publicznej wprowadza dualizm kontroli odmowy udostępnienia informacji publicznej, a nie kontroli udostępniania informacji publicznej. W tym drugim przypadku poza skargami na bezczynność (pośrednio badające udostępnianie informacji publicznej – bardziej jej brak) nie ma instytucji kontroli udostępniania informacji publicznej. Oczywistym jest, iż aktualny system kwestionowania odmowy udostępnienia informacji publicznej jest trudny do zastosowania przez wnioskodawców i należy zadbać o jego uproszczenie, odformalizowanie i zapewnienie bezpłatności. Jednakże w związku z enigmatycznością propozycji zmiany tego przepisu trudno nam się odnieść do tego zagadnienia. Ponadto wskazujemy, iż nie jest jasny zapis o rozróżnieniu w praktyce sądowej sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej oraz ponownego wykorzystania. Art. 22 dotyczy jak wyżej wskazaliśmy procedury kwestionowania odmowy udostępnienia informacji publicznej (w systemie dualizmu sądowego) i nie wiemy jak to rozwiązanie będzie stosowane do procedury ponownego wykorzystania informacji publicznej? Czy dotyczyć będzie odmowy ze względu na prawnie chronione dobra ponownego wykorzystania informacji publicznej? Przeciw takiemu rozumowaniu przeczy ostatnie zdanie propozycji w tym punkcie oraz cel odmowy udostępnienia informacji publicznej i czy on może mieć zastosowanie do informacji publicznych podlegających ponownemu wykorzystaniu? Jednocześnie zwrócić należy uwagę na przepis art. 1 ust. 2 lit. c Dyrektywy 2003/98/WE, który winien przy implementacji dyrektywy korespondować z art. 61 ust. 3 Konstytucji i art. 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Ponadto ważnym wydaje się uwzględnienie ponownego wykorzystania dokumentów, do których zgodnie z przepisem art. 1 ust. 2 lit. b prawo własności intelektualnej przysługuje osobom trzecim. Pamiętać należy, iż może zaistnieć sytuacja dostępu do takich dokumentów zgodnie z art. 61 Konstytucji, w związku z tym na jakich zasadach będą podlegały ponownemu wykorzystaniu?

Wyrażamy również ogromną obawę, że wskutek wprowadzenia ustawy, będziemy mieli do czynienia z sytuacją łamania prawa do informacji jako prawa człowieka. Przepis art 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, który stwierdza, że od nikogo nie wolno żądać podania uzasadnienia prawnego lub faktycznego już obecnie nie jest szeroko przestrzegany. Według naszych doświadczeń problem ten występuje na wszystkich szczeblach administracji publicznej. Wprowadzenie obowiązku wnioskowania o ponowne wykorzystanie informacji spowoduje, że osoby, które chcą uzyskać informacje publiczne w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej będą pytane o powody dla

których żądają danych informacji. Podmioty zobowiązane będą, według naszej oceny, bezprawnie pytać się o cel złożenia wniosku.

Ad III.) Stanowisko SLLGO wobec konkretnych przedstawionych w założeniach projektu ustawy propozycji rozwiązań

Odnosząc się do konkretnych przedstawionych w założeniach propozycji:

1) 20-dniowy termin rozstrzygnięcia wniosku o pozwolenie na ponowne wykorzystanie informacji publicznej

Przypominamy, iż art. 4 pt 2 Dyrektywy zaleca określenie terminu, ale tylko jeśli te terminy nie zostały wcześniej określone w ramach prawodawstwa narodowego dotyczącego udostępniania informacji publicznej. Dlatego też niezrozumiałe są dla nas przyczyny, dla których wprowadzany jest termin 20-dniowy, a nie 14-dniowy. Z doświadczeń zdobytych podczas udzielania porad w ramach Pozarządowego Centrum Dostępu do Informacji Publicznej wiemy, że już obecnie mylenie terminów trybu udostępniania informacji publicznej i terminów Kodeksu postępowania administracyjnego często utrudnia faktyczny dostęp do informacji. Termin ten w dodatku nie jest stosowany do tej pory w polskim prawodawstwie. Wprowadzenie trzeciego typu terminu niewątpliwie spowoduje dodatkowy zamęt i spowoduje ograniczanie prawa każdego do informacji. Dlatego też, jeżeli ustawa o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej ma uzupełniać istniejące ustawodawstwo w zakresie dostępu do informacji to kwestia terminów załatwiania wniosków i odwołań winna być ujednoczona dla obu postępowań zapewniając szybkość dostępu do informacji i uzyskania możliwości ponownego wykorzystania. Cieszy nas natomiast zastosowanie w założeniach krótszego terminu dla spraw szczególnie skomplikowanych. Wyrażamy nadzieję, że znajdzie to również odzwierciedlenie w nowelizacji art 13 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

2) Kwestia związana z definicją podmiotów zobowiązanych i interpretacja art 2 ust. 2 dyrektywy.

W założeniach do projektu ustawy, autorzy posłużyli się terminem podmiotów zobowiązanych, co z jednej strony może stanowić kontynuację rozumienia tego terminu wywiedzonego z art 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej, z drugiej zaś w oparciu o zapisy dyrektywy wydaje się pojęciem zbyt szerokim. Wskazane byłoby również, aby autorzy przedstawili swoją interpretację art 2 ust. 2 dyrektywy, w którym podmioty prawa publicznego zostały określone w sposób wymagający konkretnego dookreślenia. Wydaje się, że w polskich warunkach część organizacji pozarządowych może zostać zakwalifikowana do tej grupy podmiotów. Jak się wydaje nie byłoby to zgodne z duchem dyrektywy, jak również w wątpliwość poddawałoby istnienie równouprawnienia ogółu organizacji III sektora.

3) Kwestia decyzji odmownej w zakresie ponownego wykorzystania informacji

Z przedstawionych założeń nie wynika na jakiej podstawie może nastąpić odmowa udostępnienia w celu ponownego wykorzystania.

W art. 4 ust. 3 Dyrektywy 2003/98/WE wspomina się o przyczynach, które już występują w art. 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej. W naszym rozumieniu oznacza to, że decyzja taka

dotyczy sytuacji, gdy informacja publiczna w ogóle nie może zostać udostępniona, a nie tylko nie może być udostępniona do powtórnego użycia.

W związku z powyższym rodzi się konieczność ustalenia warunków w jakich można nie uczynić zadość wnioskowi o powtórne wykorzystanie informacji mając na względzie przepis art. 2 ust. 1 lit. a) b) c) i art. 2 ust. 3 Dyrektywy 2003/98/WE – w szczególności pamiętając, iż decyzja musi wynikać z konkretnych przepisów. Dyrektywa wspomina o niemożliwości udzielenia zgody na powtórne wykorzystanie w stosunku do materiałów, których prawa autorskie należą do osób trzecich. W związku z nieokreśleniem w założeniach projektu ustawy podstaw do wydania odmowy ponownego wykorzystania w formie decyzji, zasadnym jest pytanie, w jakich okolicznościach i w oparciu o jakie podstawy prawne taka odmowa może nastąpić. Po lekturze założeń można odnieść wrażenie, że wnioski dotyczyć będą informacji publicznych, które albo zostały już udostępnione (w Internecie), bądź mogą zostać udostępnione w trybie wnioskowym w oparciu o przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznych. Jakże zatem, według autorów założeń, mogą zajść inne przyczyny odmowy ponownego wykorzystania informacji? Autorzy założeń projektu ustawy nie przewidzieli również sytuacji, w której podmiot zwracający się o wydanie pozwolenia na ponowne wykorzystanie informacji nie jest usatysfakcjonowany rodzajem przyznanego pozwolenia - co w przypadku, jeżeli zamiast licencji bezpłatnej otrzymał pozwolenie na ponowne wykorzystanie informacji z obowiązkiem poniesienia opłaty, lub gdy opłata ta jest za wysoka? Zwracamy uwagę, że na podstawie naszych doświadczeń wynika, że bardzo często źle interpretowany jest art 15 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Naliczane są koszty, które nie odpowiadają dyspozycji ustawowej. Problem ten został również, zauważony przez uczestników konsultacji dotyczących realizowania dyrektywy, który stwierdzili, że wyraźnym problemem jest naliczanie za wysokich opłat przy udzielaniu licencji¹.

4) Określenie standardowego wzoru licencji.

Kwestia ta wydaje się kluczowa na najwcześniejszym etapie prac nad ustawą. Odesłanie do przyszłego aktu wykonawczego jest w tym zakresie niewystarczające. Określenie wzoru standardowej licencji przesądza w dużej mierze o kształcie ustawy, jak również o praktyce jej stosowania. Wnioskujemy zatem jak najszybsze przedstawienie projektu wzoru standardowej licencji. Nie jest jasne również, w jaki sposób będzie przebiegał proces określony w punkcie 4 Ad2) a) założeń. Z treści tego punktu trudno jest wyczytać, czy licencja będzie ustalana łącznie, samodzielnie przez podmiot zobowiązany i na podstawie wzoru standardowej licencji, czy są to tryby od siebie niezależne. Inaczej mówiąc, czy podmiot ma obowiązek korzystać ze wzoru standardowej licencji, czy ma pełną samodzielność ustalania treści licencji. W jaki sposób i w oparciu o jakie kryteria ten proces będzie podlegał kontroli? Nasze obawy budzą znowu doświadczenia nieadekwatnego stosowania licencji płatnych, jak jest to opisane w raporcie z przeprowadzonych konsultacji dotyczących wdrożenia dyrektywy.

5) Kwestia opłaty, jako jednego z warunków licencji na ponowne wykorzystanie informacji publicznej.

Zasadniczo wyjaśnienia zawarte w założeniach do projektu ustawy, dotyczące kwestii opłat uważamy za niewystarczające i niejasne.

¹http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/docs/consultations/replies/stakeholders/report_PSI_Onlinecons_Stakehol.pdf.

Brakuje w przedstawionych rozwiązaniach konkretnych wskazań w jaki sposób ma przebiegać odesłanie w zakresie opłat do innych ustaw regulujących dostęp do informacji będących w posiadaniu podmiotów prawa publicznego. Opłaty, o których mowa w innych ustawach odnoszą się na ogół do wycinka, a nie do informacji w postaci bazy danych, stąd nasze pytanie o podstawy przyjętych założeń i wskazanie konkretnych rozwiązań.

Ponownie, posiłkując się doświadczeniami poradniczymi w ramach Pozarządowego Centrum Dostępu do Informacji Publicznej, rodzi się pytanie o chronologię udostępniania informacji - czy zakłada się rozwiązanie pierwotności czy następczości udostępniania względem wniesienia opłaty. Ponadto, ponownie należy zwrócić uwagę w tym punkcie, że brak jest określenia w jakiej procedurze będzie można kwestionować wysokość wskazanej przez podmiot opłaty?

Dyrektywa 2003/98/WE określa w kwestii opłat, że jeśli pobierane są opłaty, całkowity dochód nie powinien przekraczać całkowitych kosztów zbierania, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania dokumentów, wraz z rozsądnym zyskiem z inwestycji, mając na względzie wymagania samofinansowania zainteresowanego organu sektora publicznego, tam gdzie to jest stosowne. Produkowanie obejmuje tworzenie i scalanie, upowszechnianie może również obejmować wsparcie użytkownika. Górna granica opłat stanowi zwrot kosztów i rozsądny zysk z inwestycji zgodnie ze stosowanymi zasadami rachunkowości i stosowana w zainteresowanym organie sektora publicznego metoda obliczania kosztów, jako, że zawyżone ceny powinny być zakazane. Ustanowiona niniejsza dyrektywa górna granica opłat nie narusza prawa Państwa Członkowskiego lub organów sektora publicznego do stosowania opłat niższych lub niestosowania żadnych opłat, a Państwa Członkowskie powinny zachęcać organy sektora publicznego do udostępniania dokumentów za opłatami nieprzekraczających marginalnych kosztów reprodukowania i rozpowszechniania dokumentów.

Z powyższych słów rozumiemy, że Dyrektywa nie narzuca na Państwo obowiązku wpisywania opłat w warunki licencji.

Dodatkowo zastanawiamy się co stanie się w momencie, gdy za licencję na ponowne wykorzystanie tej samej informacji publicznej zapłaci 5 podmiotów i 'rozsądny zysk z inwestycji' zostanie osiągnięty. Czy wtedy licencja dla podmiotu szóstego pozbawiona będzie warunków finansowych? Istotnym czynnikiem jest również fakt, że ponowne wykorzystanie informacji ma zastosowanie do informacji już wytworzonych, a więc powstających zgodnie z zadaniami własnymi bądź zleconymi, na których realizację przewidziany jest odpowiedni budżet, pochodzący z podatków obywateli.

Wnioskujemy zatem wprowadzenie zasady o udostępnianiu informacji publicznych będących w posiadaniu podmiotów prawa publicznego na licencji pozbawionej warunku, jakim są opłaty.

6) Możliwość złej interpretacji pojęcia informacji przetworzonej.

Zauważamy, że w razie przyjęcia ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji, mogą nastąpić problemy z interpretacją pojęcia informacji przetworzonej. Jeżeli wnioskujący zażąda udostępnienia informacji przetworzonej w formie bazy danych, czy podmiot zobowiązany będzie miał pewność, że sprawa prowadzona powinna być zgodnie z trybem przewidzianym w artykule 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, czy może powinien zażądać wniosku o ponowne wykorzystanie informacji?

7) Kwestia szkoleń

Cieszy nas, że autorzy przewidzieli konieczność przeprowadzenia szkoleń w zakresie stosowania ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji. Zwracamy uwagę, że powinny zostać one połączone ze szkoleniami w zakresie stosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej, gdyż - jak wskazują nasze doświadczenie - wiedza o tej ustawie jest niewystarczająca i w dalszym ciągu jej stosowanie budzi wiele kontrowersji. Wprowadzenie nowego prawodawstwa w zakresie informacji publicznej może jeszcze pogorszyć ten obraz.

ZAŁĄCZNIK NR 1

----- Wiadomość przekazana dalej -----

Od: Zielińska Kinga <Kinga.Zielinska@poczta.mswia.gov.pl>

Data: 26 stycznia 2009 10:20

Temat:

Do:

„Prace nad wdrożeniem do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) były impulsem do ponownego przeglądu polskiego porządku prawnego w zakresie dostępu do informacji publicznej oraz jej ponownego wykorzystania. W wyniku prac powołanej grupy eksperckiej w czerwcu 2008 roku przedstawiono Komitetowi Rady Ministrów do Spraw Informatyzacji i Łączności opinię dotyczącą wymaganego zakresu prac nad nowelizacją przepisów dotyczących dostępu i wykorzystania informacji publicznej w Polsce. Na wrzesniowym posiedzeniu Komitetu Rady Ministrów do Spraw Informatyzacji i Łączności dołączono zagadnienie do planu prac Komitetu. Równocześnie odpowiednie postanowienia zostały uwzględnione w planie pracy Rady Ministrów na 2009 roku oraz w przygotowywanym przez Ministra Gospodarki Programie działań na rzecz wspierania elektronicznego handlu i usług na lata 2008 - 2010. Wskazana powyżej projektowana nowelizacja ma na celu stworzenie kompleksowego systemu dostępu i wykorzystania informacji publicznej, a jej założenia uwzględniają również zmianę i doprecyzowanie obszarów regulowanych dyrektywą 2003/98/WE/ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego Dz. Urz. WE L 345 z 31.12.2003), w odniesieniu do których Komisja Europejska zgłaszała zastrzeżenia pismem z dnia 2 kwietnia 2007 roku.

Planowany harmonogram prac nad zmianą ustawy o dostępie do informacji publicznej:

1. uzgodnienie projektu z członkami Rady Ministrów oraz z partnerami społecznymi ze szczególnym uwzględnieniem organizacji pozarządowych - luty 2009 r.;
2. skierowanie projektu pod obrady Komitetu Europejskiego Rady Ministrów - II połowa marca 2009 r.;
3. skierowanie projektu pod obrady Stałego Komitetu Rady Ministrów - kwiecień 2009 r.;
4. skierowanie projektu pod obrady Rady Ministrów - maj 2009 r.;
5. skierowanie projektu do prac parlamentarnych - II połowa maja 2009 r.

Dodatkowo uprzejmie informuje, iż w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji przygotowany został projekt ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej w zakresie przekazania kompetencji do prowadzenia strony głównej Biuletynu Informacji Publicznej Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych. Projekt ten obecnie uzgadniany jest wewnątrzresortowo.

Z poważaniem

Kinga Zielińska

Departament Prawny MSWiA